

Fremdeles skal jeg berøre et Punkt, som ogsaa det ærede Medlem fra Odder har berørt tidligere ved Finanslovbehandlingen. Han sagde, at Sygeplejen var daarlig. Jeg tror, at det er urigtigt. Saa vidt jeg ved, er der ved alle Privatbaner Sygekasser, hvor Funktionærerne kunne faa Lægehjælp og Medicin. De give en vis Procent af deres Løn som Tilskud dertil, og saa giver Banen et Bidrag dertil. Funktionærerne beholde deres fulde Løn, saa længe de ere syge, selv om det varer flere Maaneder. De kunne blive plejede i Hjemmet eller blive indlagte paa Klinikker, Hospitaler eller andre Steder, hvis Sygekasselægen paabyder noget saadant. Det forekommer mig saaledes, at disse Funktionærer ere langt bedre stillede i Sygdomstilfælde end Folk i Almindelighed, der sidde i trænge-Kaar. Saa have Privatbanefunktionærerne endvidere fri Rejse paa deres egen Baner for dem selv og Familie, og for deres eget Vedkommende have de hidtil ogsaa haft fri Rejse paa Statsbanerne. Her vil jeg gøre en Henstilling til den højtærede Minister. Jeg finder det ganske vist rimeligt, at man søger at skabe en Begrænsning med Hensyn til disse Rejsers Antal, saa at Funktionærerne ikke ubegrænset kunne rejse til enhver Tid, men jeg henstiller dog, at den højtærede Minister og de, der i det hele have med denne Sag at gøre, i saa Henseende strække sig saa langt som muligt. En Indrømmelse her kan gøres fra Statens Side, uden at det koster noget, og naar Funktionærerne nu have været vant til dette Gode, vil det naturligt føles som et Savn og en Pine, naar det ikke er saaledes mere.

Naar alle disse Ting tages i Betragtning, maa man sige, at Privatbanefunktionærernes Stilling dog ikke er saa daarlig, som det siges. Naar en Portør begynder med 900 à 1,000 Kr. og kan naa op til 1,300—1,400 Kr., kan man dog ikke sige, naar alle de andre Forhold, som jeg har nævnt, tages i Betragtning, at hans Stilling er daarligere end en Statshusmands. Man maa erkende, at en Portør har en ret god Stilling, og en saadan Mand er dog blandt de lavest lønnede. De andre Stillinger skal jeg ikke dvæle ved for ikke at komme ind paa Vidtløftigheder. Jeg vil sige som det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard): Hvorledes kan det dog gaa til, at disse Pladser, selv de ringeste af dem, altid ere saa eftertragtede, at der altid er mange flere Ansøgere, end man paa nogen Maade kan gøre Brug af?

Hvorledes kan det dog gaa til, naar Forholdene betegnes som saa usle? Jeg skal blot anføre et enkelt Eksempel. Da Kolding Sydbane i Efteraaret skulde aabnes, var der, saa vidt jeg husker, 38 Pladser at besætte, og disse Pladser søgtes af 500 Ansøgere. Selv om nu en hel Del af disse Folk vare meget lidet kvalificerede, var der dog sikkert mange kvalificerede iblandt.

Det er ganske umuligt at skabe Ensartethed i disse Forhold, og det er det, man stiler efter, særlig hvor det gælder det, man kalder for Forhandlingsretten. Her staar jeg overfor et Grundspørgsmaal, som jeg gerne vil belyse lidt nærmere. Jeg mener, at Forhandlingsretten er en overmaade god Ting. Der er intet, der er heldigere og bedre, end at Mennesker kunne forhandle med hverandre paa en god, venlig og forstaaende Maade. Dette gælder ogsaa med Hensyn til Banefunktionærer og deres Bestyrelser, men det kommer an paa, hvorledes man stiller det op og vil have det forstaaet. Den Ordning af Forhandlingsretten, man har tænkt sig mellem en Del af Banefunktionærerne i alt Fald fra Begyndelsen, og som det ærede Medlem fra Odder aabenbart har tænkt sig, er følgende: Privatbanefunktionærerne have deres lokale Bestyrelser, og paa Grund af den Mængde Privatbaner, vi have — der er i Øjeblikket 46, og vi kunne snart naa op til henimod 90 — maatte der være en Overbestyrelse, og denne skulde saa forhandle med Privatbanernes Bestyrelser, der igen skulde have en Slags Overbestyrelse, som skulde være den egentlig bestemmende. Der skulde være en Medbestemmelsesret for Funktionærerne med Hensyn til Lønninger og Dit og Dat paa lignende Maade, som det er ordnet mellem Arbejdsgiverforeninger og Arbejderforeninger. Der staa Organisationerne overfor hinanden, og saa skulde de søge nærmere Forstaaelse, saasandt der kommer noget i Vejen med Strejke eller Lockout o. s. v. Her maa jeg sige, at jeg synes, Spørene skræmme i høj Grad. Dernæst er der en meget betydelig Forskel paa tilfældige Arbejdere og fast ansatte Funktionærer, der kende i Forvejen de foreliggende Lønningsreglementer, som ere approberede af Ministeriet, og som, hvis de blive ved Banerne, have Pensionsret o. s. v. Der er saa stor Forskel paa disse fast ansatte Funktionærer og de almindelige Lønarbejdere, at de to Ting ikke kunne paralleliseres. Og dernæst: Hvorledes skulde man dog kunne tænke sig, at saa mange Baner, som jeg her har